

[A. M. Hansen.]

nævne, at man ogsaa i Kommissionen har været klar over, at det gælder om, at der ikke antages flere i pensionsgivende Stillinger, end man med Sikkerhed kan gaa ud fra der er Brug for under normale Arbejdsforhold. Det er uheldigt, det har vi haft Erfaringer for, naar man skal til at afskedige Tjenestemænd, som har Pensionsret. Det er dyrt for Staten, og derfor bør man ved Siden af de fast ansatte Tjenestemænd have nogle honorarlønnede i et mere løst Forhold.

Jeg vil saa gerne tale lidt om Aspirantordningen. Jeg er, ligesom de foregaaende Talere, af den Mening, at den foreslaaede Aspirantordning er forsvarlig. Bestemmelsen gaar jo ud paa, at ingen kan ansættes som Tjenestemand før det fyldte 24de Aar, og at den første Ansættelse i en Tjenestemandsstilling med Grundløn af 5 100 Kr. og derunder er betinget af mindst 2 Aars Aspiranttjeneste, og Lønnen for en Aspirant ligger 10 pCt. lavere end den egentlige Løn, som man opnaar ved fast Ansættelse i den paagældende Stilling.

Jeg traf for nogen Tid siden en yngre Tjenestemand, som karakteriserede det forelagte Lovforslag som en Gammelmandslov og begrundede denne sin Karakteristik med, at Forslaget giver højere Pension og giver Alderstillæg til de ældre Tjenestemænd, men tager fra de kommende unge Tjenestemænd. Ja, det er sandt, at det er Grundtrækkene i Forslagets Lønningsprincip, men jeg tror, det er et godt Princip.

Nu skal man ikke tro, at den unge Tjenestemand, der gaar ind til en Stilling, skal saa overmaade langt ned i Løn til at begynde med. Hvis vi tager en Portør her i København, altsaa en Tjenestemand i 16de Lønningsklasse, vil han som Aspirant, indtil han bliver 24 Aar, fra det 21de til det 24de Aar, komme til at nøjes med en Løn af 184 Kr. om Maaneden, og før det 21de Aar vil han være en Snes Kroner længere nede. Det er ingen stor Løn, men det er da en Løn, som en ung, ugift Mand udmærket godt kan komme igennem med, og er det saa ikke et langt sundere Princip, at der er en Stigning op gennem Aarene, saaledes at man, naar den Tid kommer, da man stifter Hjem, maaske Familie, faar den Lønstigning, der hjælper en til at komme over de økonomiske Krav, der da bliver stillet til en?

Jeg anser dette for et særdeles godt

Princip, og man kan ikke med Rette sige, at man tager fra de unge, thi de unge har den Udsigt foran sig, at de kan naa at blive gamle, hvis de da lever saa længe, og saa faar de jo alle Rettighederne efterhaanden. Og hvis de ikke lever saa længe, har de jo ikke nogen Brug for dem.

Der bliver sagt, og der er skrevet meget om det i Bladene, at Tjenestemændene er utilfredse med dette Forslag. Ja, der vil jo altid være enkelte utilfredse, og der vil ogsaa altid være nogle, som har Interesse af at paakalde denne Utilfredshed. Der vil ogsaa altid være nogle, som har Interesse af, om de kunde fremkalde Splitelse; det har vi ogsaa set. Jeg for min Del tror, at det er en lidet gavnlig Gerning at gøre Forsøg herpaa, og jeg tror, at selv om der er enkelte, der vil være utilfredse, vil man dog i det store og hele indenfor Tjenestemændenes Kreds sikkert have Forstaaelse af, at det, der er foreslaaet her, er Maksimum for det opnaaalige. Og naar dette først gaar op for Tjenestemændene, vil de som kloge Mænd forstaa, at det er bedre at tage det opnaaalige end intet at faa.

Jeg tror derfor, at den Uro, der har været at øjne hist og her, vil det blive umuligt for dem, der er interesseret i at faa den til at vokse, at faa til at blusse op. Det vil meget hurtigt vise sig, at man vil falde tilbage igen i de gamle Organisationer. Derfor tror jeg, at man slet ikke skal glæde sig ved en saadan Strid. Det, det drejer sig om, naar man i disse økonomisk vanskelige Tider skal lovgive for at skaffe taalelige Kaar for Tjenestemændene, er jo i høj Grad, at man tager Hensyn til, at der skal skabes Tilfredshed indenfor Tjenestemændenes Rækker, og jeg tror nok, at de allerfleste Tjenestemænd har en saadan Forstaaelse af Tiderne, at de vil være klare over, at der her er ydet Maksimum af, hvad der kan naas.

Jeg skal slutte med at sige, hvad jeg allerede har været inde paa, at skønt der altsaa i dette Forslag er Punkter, som jeg og mit Parti ikke er fuldt tilfreds med, er der paa den anden Side for mig ikke Tvivl om, at Gennemgangen og Revisionen af Tjenestemandsløven af 1919, som har fundet Sted i Kommissionen, og hvis Resultat nu ligger her, i Form af dette Lovforslag, i egentligste Forstand er et Arbejde i Statens Interesse. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til villig Behandling. De Spørgsmaal, der har været draget frem, kan der altid forhandles